

Tang Thi Luyện Ái Nhật Ký

Contents

Tang Thi Luyện Ái Nhật Ký	1
1. Chương 1: Bắt Đầu	1
2. Chương 2: Quá Trình	2
3. Chương 3: Tốc Độ	3
4. Chương 4: Tiếp Xúc	4
5. Chương 5: Tim Đập	5
6. Chương 6: Lời Tâm Tình	7
7. Chương 7: Viên Giấy Vo Tròn	10
8. Chương 8: Tâm Tư	11
9. Chương 9: Diên Mất	12
10. Chương 10: Không Biết	13
11. Chương 11: Trao Đổi	14
12. Chương 12: Kết Thúc Phê Chương	17
13. Chương 13: Phê Chương	21

Tang Thi Luyện Ái Nhật Ký

Giới thiệu

Thể loại: Bách hợp, hiện đại, tận thế, tình hữu chung độcEditor: wjndkjNhân vật: Kỳ Lê x Lê HạKỳ Lê vốn là một xác

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-thi-luyen-ai-nhat-ky>

1. Chương 1: Bắt Đầu

Kỳ Lê là một xác sống, nói đúng hơn là là một cái xác sống vẫn mang ý thức của con người, có suy nghĩ như con người. Nàng cũng không biết tại sao bản thân mình lại như vậy được.

Là một xác sống, Nàng không có việc gì để làm, cả ngày đều nhàm chán đi theo những xác sống khác ở trong thành phố dạo chơi, đi vòng vòng chẳng có mục đích, chẳng có hứng thú gì cả.

Cho đến một ngày, Nàng bỗng nhiên có một sở thích mới, mà sở thích này làm cho cuộc sống của Nàng không nhàm chán vô vị như trước.

Sở thích này chính là, ở trong thành phố này có một khu phố nhỏ. Trong khu phố nhỏ có một căn chung cư, trên chung cư có một tầng lầu, trong tầng lầu có một căn phòng, mà ở trong căn phòng đó có một cô bé làm nàng thấy thích thú.

Công việc hằng ngày của Nàng từ đó thay đổi, Nàng không theo chân những xác sống khác nữa, cả ngày Nàng chỉ đứng một chỗ, hay nói đúng hơn là đứng trong khu phố kia trước cửa chung cư, dưới bệ cửa sổ lầu ba, chờ đợi.....chờ đợi cô bé ra khỏi nhà....

2. Chương 2: Quá Trình

Ngày 7 tháng 6 năm 2023, buổi sáng trời trong vắt không chút mây, buổi chiều trời đổ tuyết.

Nói đến vấn đề thời tiết thật sự Kỷ Lê nhịn không được mà buồn nôn, cái thời tiết đáng chết này làm Nàng cực khó chịu.

Ngày qua ngày, thời đại mới mở ra, thời tiết lúc tận thế cũng trở nên cực kỳ khắc nghiệt. Không nói đâu xa xôi, chúng ta nói hiện tại đi, mới buổi sáng trời còn nắng gay gắt, mặt trời chiếu sáng chói chang vậy mà buổi chiều trời đã đổ tuyết lớn.

Người ta thường nói, bốn mùa như xuân, ấm áp tươi đẹp thì bây giờ ta có thể nói lại, mùa hạ đó là kiểu thời tiết hiện tại, bốn mùa nắng nóng, bốn mùa chói chang...

Nếu nói chính xác thì ta có thể nói, quanh năm suốt tháng, thời tiết chưa bao giờ có cái gọi là xuân hạ thu đông gì cả. Suốt ngày chỉ là mưa sa gió giạt, có nhiều khi lại là mưa axit, mưa đá xối xả.

Kỷ Lê ngồi cạnh thùng rác cả buổi sáng, bây giờ đã là giữa trưa, những xác sống khác cứ tập tễnh bước đi xung quanh tìm kiếm thức ăn. Nàng ngồi thừ người cả buổi như vậy, dù chỉ là nhấc tay một cái Nàng cũng lười, ánh mắt trắng xanh của Nàng nhìn chằm chằm ô cửa sổ nhỏ ở lầu ba.

Nàng từng tìm thấy một cái gương ở trong một căn nhà bỏ hoang, phải nói là phụ nữ thì ai không yêu cái đẹp chứ, vậy mà lúc đó vừa nhìn thấy hình ảnh phản chiếu chính mình trong gương Nàng còn bị giạt mình nhảy ra sau hai ba bước, choáng váng kinh ngạc tới mức té ngã trên mặt đất một lúc mới hoàng hôn.

Đầu tóc thì dính đầy dầu mỡ, có đôi khi còn có mấy con ruồi bọ ở trên đầu Nàng đậu tới rồi bay đi, nhìn mà phát bực. Trên mặt cũng không đỡ hơn chút nào, nào là những vết bầm xanh tím, nào là những vết thương nho nhỏ không khép miệng, còn có ít nhiều vết máu mà Nàng cũng chẳng biết là máu của Nàng hay của ai.

Nhưng còn may là không có thiếu cái tay hay cái chân nào, nếu không chắc Nàng đau lòng chết quá...

Đã chú ý tới vẻ ngoài như vậy, nên Nàng quyết định không thể để mình dơ như cú thế này được, phải tắm rửa một cái, mà làm xác sống với lại trong cái thành phố mà gần như hoang tàn thế này thì làm gì có nước để tắm. Chỉ có thể đôi khi nương theo màn mưa, dùng những giọt nước từ trên trời rơi xuống mà tắm rửa chính mình thôi.

A, có thể biến thành xác sống lâu lắm rồi, đôi lúc Nàng thích nhớ lại những kỷ niệm trước kia.

Trong lúc Nàng còn đang chìm đắm trong những kỷ niệm u buồn xa xưa thì bỗng nhiên cửa sổ lầu ba bật mở, một âm thanh rất nhỏ vang lên. Tất cả những xác sống chung quanh bỗng nhiên ngừng lại, cùng lúc ngược lên nhìn về phía âm thanh đó.

Một cô bé đang ngồi bên bệ cửa sổ, hai chân bó chặt đung đưa đung đưa trong không khí, trên tay cô bé còn cầm một trái táo, cô bé cứ từ từ cắn từng chút một, âm thanh giòn tang đó cứ lần lượt, lần lượt vang lên.

Kỷ Lê vừa nhìn vừa nuốt một ngụm nước bọt, chẳng biết là vì cô bé kia hay vẫn là vì trái táo...

"Chào, tiểu Lê, tiểu Bát, tiểu Hạ..." Cô bé mỉm cười tùm tùm còn hướng về bọn họ chào hỏi.

Không làm đâu, cô bé can đảm này đang đặt tên cho cả bọn Kỷ Lê, kêu tiểu Lê, không phải chỉ một mình Kỷ Lê không, mà còn là kêu một số xác sống khác.

Thật sự quá đáng mà!! Ánh mắt của Kỷ Lê đầy vẻ mong chờ nhìn về phía cô bé kia, mấy xác sống bên cạnh Nàng cũng không ngừng kêu lên ô ô, thậm chí có tên đáng ghét nào không biết chạy ngang đấy Nàng sang bên cạnh bồn hoa, không một chút cảnh báo, thế là Nàng ngã nhào vào trong đó.

Nét mặt xám như tro, Nàng giận dữ đứng dậy, xông vào tên xác sống kia, bắt đầu đánh nhau.

Mẹ nó, chạy nhanh đi đầu thai à....bộ không thấy bà cô mày đang đứng đây hả!!! Kỷ Lê vừa đánh vừa không ngừng mắng nhiếc tên xác sống kia....

"Tại sao con lại ra cửa sổ nữa vậy!! ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi...."

Giọng một người phụ nữ vừa hoảng hốt vừa lo lắng lại có chút giận dữ vang lên trên lầu ba.

Kỷ Lê biết giọng nói này, đây là giọng nói của mẹ cô bé...

Sau đó hình ảnh của cô bé cũng nhanh chóng biến mất bên bệ cửa sổ, Kỷ Lê không biết vì sao.....trong lòng Nàng cảm thấy có chút gì đó mất mát, có chút gì đó luyến tiếc, vậy là lại một lần nữa Nàng ngồi thờ người ở bên bồn hoa, thần thờ không chút nhúc nhích gì cả.

Từ trên trời không ngừng rơi xuống từng bông tuyết nhỏ như những chiếc lông ngỗng trắng xóa mềm mại.

Những xác sống chung quanh cứ như trước vây quanh lấy cánh cửa dẫn lên lầu kia, không ngừng dùng sức tông vào không ngừng chà cửa, có tên đâm mạnh quá đứt cả đầu, có tên thì bị ép đến văng mắt khúc xương tay tông ten trên thân mình, tiếng la rú, tiếng ô ô của đám xác sống cứ vang lên văng vẳng.

Kỷ Lê cũng chẳng ham nhập bọn cùng chúng nó làm gì, bởi Nàng biết, chờ một lát không có hiệu quả gì thì cả đám này cũng yên lặng thôi. Và trước giờ, Nàng luôn đoán đúng.

Ngày hôm nay thật chán!!! Kỷ Lê ngẩng đầu nhìn trời, suy nghĩ xa xăm, có chút bông tuyết đã rơi xuống đất, phủ trắng cả một khoảng sân...

3. Chương 3: Tốc Độ

Ngày 10 tháng 6 năm 2023, nắng gay gắt.

Từ chuyện lần trước đã qua hai ngày, mấy ngày nay ánh nắng thật chói chang, có thể nói ánh mặt trời lúc này cực kỳ độc hại.

Kỷ Lê thật thư thái thoải mái nằm phơi nắng trên lớp cỏ dại mọc tràn lan ở trong bồn hoa, Nàng có thể cảm thấy toàn bộ cơ thể mình như bị nắng thiêu đốt hết cả, đến cả môi cũng đều khô nứt ra.

Nếu không phải vậy thì sao chỉ trong có hai mươi mấy tiếng đồng hồ mà làn da của Nàng đã bị ánh nắng làm cho nứt nẻ, dễ dàng bóc ra từng mảng từng mảng nhỏ, Nàng có thể nhanh chóng đem mảng da đó kéo xuống không chút khó khăn gì.

Cũng không ảnh hưởng gì lắm, chỉ cần mấy ngày thì làn da của Nàng lại phát triển mới thôi, nhưng dù sao thì cũng như trước, thô ráp cứng còng....

Đối với con người mà nói, thời tiết như thế này thì chỉ có nước ngoan ngoãn ở nhà mà chơi thôi, nếu đi ra ngoài thì thật sự có thể bị phơi nắng thành dân Châu Phi luôn cũng nên, không thì nhẹ chắc cũng bị say nắng bệnh đau linh tinh. Thời tiết này cực kỳ không thích hợp ra đường!!!!

Nhưng làm cho Kỷ Lê ngạc nhiên ngoài dự đoán là hôm nay cô bé kia lại ra khỏi nhà.

Nàng đứng bên trong cánh cửa sắt chăm chú nhìn bên ngoài, những xác sống chung quanh nghĩ thấy mùi của con người thì xao động ồn ào tiến về phía đó mà đi.

Cô bé lợi dụng lúc đàn xác sống không có vây lấy cánh cửa mà nhanh chóng chạy ra phía trước, chạy ra khỏi tòa chung cư. Trên người cô bé mặc một lớp áo bảo vệ chống tia tử ngoại và tia phóng xạ.

Đây là kiểu áo bảo vệ dạng dài, giống áo gió, sẫm màu, mặc trên người cô bé càng đáng yêu hơn, nghe nói dạng áo này được phát minh sau tận thế, vì tính tiện lợi cũng như ưu việt của nó mà loại quần áo này được con người sử dụng rất nhiều.

Nó không chỉ bảo vệ đơn thuần mà còn có thể bảo vệ con người trước những biến hóa thất thường của thời tiết, ví dụ như mưa axit, quả thật tính thực dụng rất cao....

Kỷ Lê ngồi trên bãi cỏ, theo bên ngoài nhìn vào thì có thể thấy Nàng đang ngơ ngác nhìn theo thân ảnh của cô bé từ lúc cô bé trong chung cư chạy ra, phía sau cô bé vài tên xác sống cứ cố gắng đuổi theo đến cùng, hình như chúng không có ý định bỏ qua con mồi nhỏ nhắn này thì phải?!!!

Kỷ Lê lắc lắc người đứng lên, Nàng cũng nhanh chóng đi theo. Cô bé chạy rất nhanh, tốc độ như thế này thì trước tận thế con người chẳng có thể nào làm được.

Thế nhưng sau khi tận thế, đại bộ phận những người còn sống dùng một loại thuốc có khả năng thức tỉnh các nguyên tố thể chất cũng như tinh thần trong cơ thể, đẩy sức mạnh của con người tăng cao một bậc, có thể nói cách này đem đến khả năng thành công đến bảy mươi phần trăm. Chỉ có một số rất ít người có thể dựa vào năng lực của bản thân mà tự mình thức tỉnh mà thôi.

Nhưng nhìn theo bóng dáng cô bé thì Kỷ Lê có thể khẳng định cô bé này là dùng thuốc để thức tỉnh, vì cô bé còn rất nhỏ, căn bản là không có khả năng tự thân thức tỉnh. Trong chốc lát, thân ảnh cô bé mất hút khỏi đường nhìn của Nàng.

Kỷ Lê có chút mất mát, Nàng lắc đầu tiếc nuối....

Cúi đầu nghĩ nghĩ, rút cuộc Kỷ Lê quyết định đi dạo quanh đây một lát.

4. Chương 4: Tiếp Xúc

Ngày 11 tháng 6 năm 2023, gió đông.

Gió đông gió đông, đương nhiên muốn có gió đông thì phải có mùa đông, nhiệt độ xung quanh cũng giảm dần, cơn gió kia chỉ cần thổi ngang qua thôi sẽ làm bạn cảm thấy rất cả hai bên má, nhưng đối với xác sống thì chắc nó không có tác dụng mấy nhỉ?!!!

Kỷ Lê còn nhớ rõ, mới sáng nay, có một xác sống – là một chú tuổi trung niên, thân thể còn đủ tay chân lành lặn đẹp đẽ nhưng có lẽ có chút yếu ớt, vậy mà ông chú này lại rãnh rỗi cố tình theo giúp vui với đám xác sống ngu ngốc trước mặt Nàng.

Cả bọn đuổi theo một chiếc xe chạy ngang qua khu phố. Kết quả là tay của ông chú bị cán bay đến một nơi nào chẳng biết. Thành ra mà nói làm cái xác đây đủ không muốn, phải cụt cái này cái kia mới giống xác sống hay sao???

Nếu người trong xe bắn thêm một phát nữa thì thật sự ông chú này dù có tay hay không có tay gì cũng đi đời như nhau, nhưng mấy người kia dường như không bận tâm đến ông chú này cho lắm, bọn họ chắc tiếc đạn nên chẳng bắn.

Không biết phải nói hôm nay là ngày may mắn hay xui xẻo với ông chú này nữa, không bị đám người kia bắn chết, cũng không bị xe cán chết vậy mà trên đường về bị một tấm bảng hiệu rơi xuống đập vào đầu chết.....vậy là đi đời nhà ma.

Kỷ Lê bĩu môi chế giễu, vừa định xoay người nhìn theo hướng khác thì ánh mắt Nàng bỗng dừng sáng lên, phía trên ban công chỗ tấm bảng hiệu, nằm trong tầm mắt của Nàng lộ ra một cái đầu, đúng là cô bé kia.

Thì ra từ hôm qua tới nay cô bé kia chưa về nhà, nghĩ nghĩ như vậy, Kỷ Lê cảm thấy có chút không vui, nếu như có chuyện gì bất trắc ngoài ý muốn xảy ra thì sao chứ???

Nhưng là.....Cô bé là con người, còn Nàng là gì chứ, chỉ là một cái xác sống không hơn không kém, Nàng có quyền gì mà nói cô bé chứ, mà muốn đi nói thì sao....Nàng không nói được, cô bé cũng chẳng thể hiểu ngôn ngữ của xác sống....

Trong lúc còn đang miên man suy nghĩ thì Kỷ Lê can đảm quyết định – Nàng muốn đi lên lầu.

Trong thế giới xác sống cũng chia thành năm bảy loại, có thể nói xác sống lợi hại nhất mà đến bây giờ Kỷ Lê gặp được là loại xác sống lãnh chúa, loại xác sống này cũng giống như tên gọi của nó, thường nắm giữ một khu vực riêng biệt, mà khu vực này lớn hay nhỏ, tốt hay xấu thì dựa vào năng lực của xác sống lãnh chúa để phán đoán.

Xuống một chút đến nhỏ nhất thì phải kể là những tiểu binh xác sống không có chút ý thức nào cả. Mà Kỷ Lê xem ra Nàng đại khái được tính vào dạng tiểu binh này.

Có được ý thức như con người đối với Nàng mà nói cũng không có ích lợi gì nhiều, nó cũng không có khả năng giúp cho Nàng trà trộn vào bên trong những người còn sống.

Trước kia cũng có xác sống trà trộn vào bên trong con người, nhưng từ khi con người nghiên cứu ra máy kiểm tra đo lường giám định con người và xác sống thì những xác sống bị phát hiện thường có kết quả không mấy khả quan cho lắm.

Con người không muốn nhìn đến xác sống có thể mạnh hơn bọn họ, hay đúng hơn họ không để xác sống mạnh hơn bọn họ....

Mà nói trở lại vấn đề chính, Kỹ Lê chỉ là một xác sống bình thường, không có chút năng lực nào, một con người bình thường thức tỉnh dị năng có thể dễ dàng giết Nàng, cho dù đối phương chỉ là một đứa nhỏ.

Kỹ Lê chậm chậm bước vào trong cửa hàng, có một cầu thang dạng xoắn ốc nối liền từ mặt đất lên tầng trên. Kỹ Lê phải vịn vịn khó nhọc bước từng bước, tuy rằng Nàng cố gắng khắc chế tiếng bước chân của mình, nhưng khả năng thăng bằng của xác sống có thể nói là vô cùng tồi tệ, bọn họ không thể cảm giác được sự tồn tại của tay chân vì vậy chẳng có gì khác hơn là mỗi bước đi lại tạo ra những âm thanh ma xát ồn ào....

Lúc chỉ còn vài bước nữa là là thể lên đến tầng hai, Nàng bỗng nhiên ngừng lại, Kỹ Lê tự hỏi, nếu Nàng bước thêm bước nữa thì Nàng sẽ có kết cục ra sao???

Chỉ cần đi lên Nàng liền có thể nhìn thấy cô bé kia, nhưng Nàng chỉ sợ là Nàng vừa lên tới nơi, đến thân ảnh còn chưa kịp thấy thì đã bị giết chết mất lúc nào rồi.

Trong lúc Nàng nghĩ hay là trở về thì tốt hơn thì bỗng nhiên cánh cửa trước mặt Nàng mở ra.

Khuôn mặt tinh xảo đáng yêu của cô bé kia xuất hiện trước mặt Kỹ Lê, trong nháy mắt, Kỹ Lê nghĩ: Mạng mình xong rồi!!!!

Nhưng mà, Nàng lại không nghĩ tới, cô bé kia không có lập tức giết chết Nàng mà lại cúi đầu nhìn kỹ Nàng, Kỹ Lê nghĩ:

"Mình nên lập tức chạy đi hay là lấy bình hoa bên cạnh đập chết cô bé đây?" Dùng một chậu hoa đập chết một người thức tỉnh dị năng, coi bộ khó thành công à nha....

"Người là..... tiểu Lê? " Cô bé biểu tình có chút hoang mang không rõ, còn Kỹ Lê thì.....đứng hình tại chỗ.

Cô bé kéo Kỹ Lê vào một căn phòng ở tầng hai, Kỹ Lê thì vẫn ngu ngốc không có chút phản ứng gì, bởi vì.....

Kỹ Lê nhìn chăm chăm bàn tay mình bị cô bé cầm, tay Nàng quá thô ráp, so với cô bé thì tay của Nàng quả thực có thể nói là khó coi chết được.

Tay cô bé rất nhỏ, ngón tay thon dài, lại rất trắng, nếu là một kẻ yếu thích bàn tay mà nhìn thấy bàn tay của cô bé thì chỉ có nước chảy nước miếng mà thôi.

Ở tận thế con người rất kiêng kỵ việc tiếp xúc trực tiếp với xác sống. người thức tỉnh dị năng mặt dù rất mạnh, nhưng kịch độc của xác sống cũng mạnh không kém gì. Cho dù là người thức tỉnh dị năng, một khi bị nhiễm độc thì trước sau gì cũng chuẩn bị hậu sự đi là vừa.

Cho dù là có vắc-xin phòng bệnh đi chăng nữa thì khả năng phòng bệnh có xác suất thành công rất thấp, chỉ có khoảng hai phần trăm. Vậy nên cũng không có kẻ nào ngu ngốc tới mức dám mạo hiểm thử nghiệm.

"Ta tên là Lê Hạ."

Kỹ Lê ngơ ngác nhìn Lê Hạ, trong lòng Nàng cứ cảm giác là lạ, Nàng thích cô bé cười với Nàng.

5. Chương 5: Tim Đập

Ngày 15 tháng 6 năm 2023, mưa axit.

Kỹ Lê đang mặc quần áo bảo hộ mà con người vẫn thường mặc lúc ra ngoài, mặc dù chuyện này đối với Nàng là không cần thiết, nhưng bộ quần áo này là do Lê Hạ đưa cho Nàng.

Chỉ một câu nói của cô bé:

”Mỗi lần nhìn thấy người bị mưa axit xối lên trên người, mặc dù biết người sẽ không bị gì cả, nhưng tôi cảm thấy rất lo lắng.”

Vậy là Kỹ Lê liền ngoan ngoan nhận lệnh mặc đồ bảo hộ vào, Nàng còn không quên mang nón che kín đầu, cảm giác được người khác quan tâm thật là tốt.

Từ sau cái lần Nàng bị Lê Hạ kéo vào gian phòng trên tầng hai, khoảng cách giữa hai người các Nàng - một người cùng một xác sống dường như bị kéo lại gần thêm không ít. Lúc ấy phần lớn thời gian là Lê Hạ nói, Kỹ Lê thì im lặng lắng nghe, lâu lâu Nàng sẽ ô ô đáp lại một ít biểu thị chính Nàng vẫn luôn chăm chú nghe Lê Hạ nói.

Thường ngày Lê Hạ hay cùng Nàng nói rất nhiều thành phẩm nghiên cứu mới nhất của con người, con người đúng là thích ứng rất nhanh với hoàn cảnh. Ở tận thế, đứng trước tuyệt cảnh cùng với nạn xác sống bệnh dịch hoành hành trí tuệ của con người phát huy một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu như lúc trước, cái khoảng thời gian mà Nàng còn chưa bị biến thành xác sống, mà con người có thể nghiên cứu ra mọi thứ như thế này thì có phải Nàng sẽ không biến thành xác sống hay không?!!

Nhìn khuôn mặt tinh xảo đáng yêu như búp bê của Lê Hạ đang ngồi kế bên mình, lòng Nàng bỗng nhiên chua xót, tựa như bị những giọt mưa axit ở tận thế xối phải.....

Sau đó vài ngày Lê Hạ vẫn thường hay chạy ra bên ngoài, có đôi khi cô bé gặp phải Kỹ Lê, cùng Nàng nói đôi ba câu. Nhưng phần lớn thời gian thì Nàng không biết cô bé chạy đi nơi đâu...

Thường ngày khi gặp Kỹ Lê, Lê Hạ thường hay kéo Nàng tới những cửa hiệu thời trang các loại, có những cửa hiệu thật to, thật hoành tráng nhưng giờ đây cũng tan hoang xơ xác, tận thế là vậy, cái ăn còn khó lo thì ai mà để ý chuyện ăn mặc gì nhiều. Đôi khi Lê Hạ còn đưa cho Nàng nhiều bộ quần áo mà không biết cô bé lấy ở đâu cho Kỹ Lê thay...

Mỗi khi Kỹ Lê thay xong một bộ, Lê Hạ đều ngồi một bên ngắm Nàng rồi lại mỉm cười khen ngợi, mà Kỹ Lê thường xuyên bị cô bé khen đến mức bông mũi ngược ngùng, nếu không phải là xác sống thì Nàng tin chắc những lúc như vậy mặt Nàng sẽ đỏ bừng lên, tim đập thình thịch rồi.

Sau khi biến thành xác sống, chính Nàng cũng biết tình cảnh của bản thân chặt vật thể nào, cho nên những lời khích lệ của Lê Hạ chính là chỗ dựa duy nhất cho Nàng, như ánh sáng duy nhất trong cái cuộc sống tối tăm mà Nàng đang sống.

Mà may mắn là đáng người Nàng cũng không đến nỗi tệ, ví dụ như Nàng có một đôi chân thon dài miên man!!! Nhưng dù cho đáng người có tốt thế nào thì cũng không thể che lấp được việc cơ thể Nàng tràn đầy những vết sẹo không thể khép lại cùng với làn da thô ráp cứng rắn.

Nàng sợ hãi đứng trước gương, sợ hãi nhìn thấy cơ thể xấu xí của mình. Nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt sáng, đầy mong chờ của Lê Hạ dành cho chính mình thì Nàng chẳng thể nào cự tuyệt yêu cầu của cô bé được.

”Tiểu Lê, sau này đừng đứng trong mưa nữa.”

Lê Hạ lại xuất hiện, nói cũng không phải khen, lần này cô bé lại không ngoan ngoãn ở trong nhà mà lại chạy ra ngoài đường nữa.

Kỹ Lê phát hiện, gần đây số lần Nàng nghĩ đến Lê Hạ càng ngày càng nhiều.

”Tiểu Lê, mẹ của ta bảo ta đến điểm giao dịch của căn cứ ở trung tâm thành phố mua một chút đồ, nghe nói là thành quả mới được nhà nước nghiên cứu, dự định sẽ mở rộng phát triển ở tầng lớp bình dân. ”

Trong lúc Lê Hạ còn đang mải mê nói chuyện với Nàng thì một đám xác sống đang tập tễnh lao tới. Lê Hạ bình tĩnh vươn cánh tay ra phía trước, năm ngón tay thon dài mở ra, một vệt ánh sáng màu lam mang theo hơi lạnh run người từ tay cô bé bắn về phía đám xác sống, những tên xác sống trước mặt hai người các Nàng nhanh chóng bị đông cứng không chút động đậy.

”Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, năng lực của ta không mạnh, đám xác sống này sẽ nhanh chóng tan băng thoát ra được.” Lê Hạ thúc giục Kỹ Lê, cô bé nhón chân, muốn đem dù che lên đỉnh đầu

của Kỳ Lê.

Kỳ Lê nhích người đứng ra bên ngoài, Nàng đưa tay ngăn lại hành động của Lê Hạ, ý bảo chính Nàng không cần bung dù làm gì.

Lê Hạ cũng chẳng thèm quan tâm đến hành động của Nàng, cô bé cố chấp đem dù che qua, cho dù chính cô bé bị nước mưa xối phải cũng không sao cả. Về mặt của cô bé nói cho Nàng biết, nếu Nàng không chịu che dù thì cô bé sẽ để chính mình bị mưa xối ướt cho bằng thôi.

Con người không thể tiếp xúc với mưa axit trong thời gian dài, chất axit trong nước mưa sẽ ăn mòn cơ thể người, nó sẽ làm cho con người bị thương rất nghiêm trọng.

Kỳ Lê đoạt lấy cây dù trong tay cô bé, che ở trên đầu của hai người, bất quá hơn nửa bả vai của Nàng vẫn bị lộ ở bên ngoài, nhưng Nàng cũng không thèm để ý, Nàng có mặc quần áo bảo hộ.

Lê Hạ bởi vì chiều theo tốc độ bước đi của Kỳ Lê, nên cũng không có giống bình thường chạy nhanh, hai người các Nàng chậm chậm từng bước như một đôi tình nhân dạo bước trong mưa, nếu trước tận thể thì tình cảm như thế này thật lãng mạn biết bao. Nhưng còn hiện tại, xung quanh một đám xác sống cứ chực chờ xô vào ăn sống chính mình cùng với khung cảnh tan hoang đổ nát như thế này thì chẳng có chút lãng mạn nào cả. Đôi khi Lê Hạ lại dùng năng lượng đông cứng những xác sống cản đường các nàng.

"Tháng trước một ông lão trong viện nghiên cứu gọi điện thoại cho mẹ của tôi, muốn cho tôi đi đến thành phố Vinh Yên, nhưng tôi không muốn đi...."

Lê Hạ giống bình thường lái nhai nói chuyện cùng Kỳ Lê, bỗng nhiên cô bé ngừng đầu mỉm cười:

"Có tiểu Lê thật tốt, tôi không bị mưa ướt một chút nào cả..."

Đột nhiên Kỳ Lê cảm thấy tim Nàng đập rất nhanh, hai má nóng lên, nhất định là ảo giác, nhất định là ảo giác thôi, xác sống thì sao có cảm giác được đừng nói chi đến tim đập....

6. Chương 6: Lời Tâm Tình

Ngày 16 tháng 6 năm 2023, tuyết lớn.

Đại bộ phận cửa hàng ở trung tâm thành phố hầu như bị hủy diệt, ừ, có thể nói do chính con người tự mình gây ra.

Khi tận thể ập đến, bọn họ không những tranh mua mọi thứ trong cửa hàng không nói, thậm chí còn xông vào nhà dân, đem những nhu yếu phẩm cùng với những vật dụng cần thiết lấy đi. Có người còn vì tranh cướp nhu yếu phẩm mà giết người cướp của, dù sau tận thể mà, dù người có giết chết một người hay một chục người thì cũng chẳng có cảnh sát đến lập biên bản hay điều tra bắt người gì đâu.

Sau tận thể mười mấy năm, các cửa hàng trước đây bị cướp bóc phá hoại tan tành rốt cuộc cũng "được hồi sinh".

ZF Đầu tiên là điện được mở lại trong cả nước, sau đó là lợi dụng mạng lưới radio mà truyền bá tin tức, bọn họ ở các thành phố thành lập các căn cứ giao dịch.

Hiện tại bọn họ chuẩn bị thành lập "Gia viên", dọn sạch những đàn xác sống trong thành phố, một lần nữa mở lại các cửa hàng.

Ngày hôm qua lúc Kỳ Lê đi cùng Lê Hạ đến căn cứ giao dịch, Nàng thấy có nhiều người đã đến đây lựa chọn vị trí mở cửa hàng, mà chung quanh đám người kia vây quanh rất nhiều người khác, đám người này trước tận thể xưng là "Bảo tiêu" nhưng hiện tại nghề nghiệp này thực tự do, có thể kêu bọn họ là Lính đánh thuê. Ai có tiền, ai có thể cho bọn họ ăn ngon mặc ấm, thì bọn họ bán mạng vì kẻ đó. Có thể nói chức năng của họ như nhau, chỉ là Lính đánh thuê thì tự do hơn mà thôi!!!!

Kỳ Lê thở dài một hơi, dù bên ngoài nhiệt độ rất thấp trời đang đổ tuyết nhưng bên miệng của Nàng cũng không có hiện lên màn sương màu trắng, đó cũng là chuyện hiển nhiên, Nàng không có hơi thở, với lại Nàng cũng chẳng cần thở làm gì.

Nàng mặc quần áo thật dày, bộ đồ này là sáng nay, sau khi trời đổ tuyết còn chưa được năm phút, Lê Hạ đã mang xuống cho Nàng mặc vào.

Lê Hạ dường như đem Nàng trở thành búp bê thủy tinh vậy, bộ dạng thật là yếu ớt.

Sau khi cấp Nàng mặc quần áo vào thì Lê Hạ lại vội vàng rời đi, Nàng còn nhớ rõ lúc đó Lê Hạ vừa xoa người vừa cười nói với Nàng:

”Tốt lắm, như vậy tôi liền không cần lo lắng người bị lạnh rồi, thôi tôi lên ngủ tiếp đây, thời tiết này chỉ có nằm trên giường ngủ một giấc ấm áp mới là tuyệt nhất, tiểu Lê cũng không nên ở ngoài tuyết lâu quá biết không!!!”

Lúc tuyết rơi thì chỉ chừng năm giờ, trời mới bắt đầu tờ mờ sáng, Nàng nghĩ lúc đó chắc Lê Hạ còn đang ngủ mới đúng, bình thường cô bé tuy không ngủ dậy muộn, nhưng cũng không phải thức sớm gì cả. Với một cô bé nhỏ như nàng ta, có lẽ ngủ nhiều mới tốt, nhất là trong cái ngày trời đổ tuyết lạnh thế này...Mà Nàng làm sao biết lạnh, Nàng là xác sống mà...

Bây giờ là tám giờ sáng, Kỷ Lê rời khỏi khu phố mà bình thường Nàng hay ngồi thờ người một chỗ, bung dù che trên đầu Nàng rảo bước trên đường, nhìn tổ hợp từ trên xuống dưới, chả đâu ra đâu....

Lúc đi ngang qua căn cứ giao dịch, Nàng dừng lại.

Căn cứ giao dịch, ý nghĩa như tên gọi, là một nơi mọi người có thể giao dịch nhu yếu phẩm, đồ dùng cần thiết, nơi đó trước kia là một trung tâm thương mại lớn, tận thế thì bị phá hủy nhưng vẫn chưa đến nỗi nào. Tới thời kỳ phát triển quân đội thành lập lại, dùng nền móng cũ mà lập nên căn cứ giao dịch này. Cao cao phía trên người ta vẫn còn có thể thấy logo của trung tâm lúc nó còn nguyên vẹn, bất quá bây giờ cũng chẳng còn ai quan tâm tới cái logo đó làm gì nữa.

Căn cứ cũng không như trung tâm thương mại trước tận thế người đến kẻ đi xô bồ tấp nập mà ngược lại nó được quân đội quản lý rất chặt chẽ, chung quanh có rất nhiều người dị năng canh giữ cẩn thận. Những người dị năng này đều do quân đội phái tới, có tác phong nghiêm túc cũng như kỷ luật thép.

Cho dù là một đàn xác sống thì cũng không muốn công kích nơi này, dù là trà trộn vào trong cũng không kẻ nào nghĩ qua. Con người đã nghiên cứu ra máy kiểm tra đo lường giám định phát hiện xác sống, chỉ cần có xác sống đi vào căn cứ, các máy giám định hai bên nhất định sẽ phát ra âm thanh, ngay lập tức người dị năng và quân đội sẽ ập tới xử lý, xác sống còn chưa kịp đi vào trong đã thành xác chết được đưa ra ngoài. Phải nói là con người ngày càng thông minh.....

Kỷ Lê nắm chặt cây dù trong tay, kéo thấp xuống một chút với ý đồ che kín chính mình, môi của Nàng tái khô xanh tím, những bông tuyết rơi xuống phủ đầy xung quanh Nàng nhưng một chút cảm giác Nàng đều không có được.

”Cô kia, sao lại đứng ở chỗ này? Cô là ai??”

Một giọng nói trầm ấm từ phía xa truyền tới, từ thanh âm cho thấy chủ nhân của giọng nói này là một người đàn ông.

Kỷ Lê nâng dù lên một chút để có thể nhìn thấy rõ đối phương, người đàn ông kia rất cao to, bước đi trầm ổn hùng hậu, trước đây Kỷ Lê từng nhìn thấy hắn, hắn là đội trưởng chỉ huy đội quân bảo vệ của căn cứ giao dịch này, là một quân nhân, bọn hắn là những cỗ máy chiến đấu chỉ biết phục tùng mệnh lệnh do nhà nước đưa ra, không chút từ chối không chút hối lại.

Đối phương càng ngày càng gần, Kỷ Lê hốt hoảng muốn đi, nhưng chắc do quá lo lắng, nàng sẩy chân ngã người xuống nền tuyết, lần đầu tiên đối mặt với một người dị năng mạnh như vậy, Kỷ Lê có chút bất ngờ, không kịp phản ứng. Thấy đối phương càng ngày càng gần, Kỷ Lê tuyệt vọng nhắm mắt lại, chân của Nàng giờ đây không nghe Nàng nữa, nó hoàn toàn đông cứng lại rồi.

”Thực xin lỗi, đây là bạn của tôi, hôm nay cô ấy không khỏe, chúng tôi vốn hẹn đi cùng mà tôi có chút việc nên đến trễ!!!”

Kỷ Lê cảm thấy Nàng được cứu rồi, mở mắt nhìn Lê Hạ đứng trước mặt Nàng, cô bé mỉm cười cũng không có nhìn Nàng mà đang nhìn người đàn ông kia mà nói:

"Nhưng hiện tại xem ra, tôi phải đưa cô ấy về nhà rồi."

"Được rồi, nếu lần sau bị bệnh thì không nên đi ra ngoài trong thời tiết này." Người đàn ông nói chuyện một cách lạnh nhạt, hẳn nghi hoặc nhìn về phía hai người các Nàng, ý tứ hàm xúc không nói rõ ràng:

"Tôi còn tưởng cô ấy là xác sống nữa."

"Nếu là xác sống bình thường thì đã không lai vãng đến bên này, còn nếu là xác sống đã tiến hóa thì có an phận yên tĩnh vậy sao, ông nghĩ sao?"

Lê Hạ cười cười, cô bé trả lời nghi vấn của người đàn ông xong thì giúp đỡ Kỷ Lê đứng lên, người đàn ông kia cũng không nói gì nữa mà bước đi về phía xa xa.

Kỷ Lê cúi đầu thấp xuống, tùy ý cô bé kéo cánh tay Nàng bước đi.

Mới chỉ có mấy tiếng đồng hồ, toàn bộ trung tâm thành phố đã bị những bông tuyết li ti nhuộm trắng xóa không sót một chỗ, mới mấy ngày trước là mưa axit sau đó lại là đổ tuyết lớn, không thể không nghĩ rằng ông trời thật sự rất ưu ái đối với mảnh đất này. Có lẽ cũng tới lúc con người hiểu được nên làm thế nào để bảo vệ trái đất, bảo vệ hành tinh mà họ đang sinh sống.

Hai người các Nàng im lặng rảo bước trên ngã tư đường, mà ở phía sau nơi các Nàng vừa bước qua lưu lại không ít những xác sống bị đông cứng không chút động đậy.

Kỷ Lê cảm thấy hình như cô bé đang tức giận, bình thường nếu đi trên đường thì cô bé cũng không ngừng nói, dù là các Nàng bị một đàn xác sống vây lấy cũng không ngăn được cô bé luyên thuyên. Vậy mà hôm nay trên suốt quãng đường đi, giữa hai người các Nàng chỉ có im lặng và im lặng. Trên đường hầu như chỉ có tiếng xác sống ô ô la hét với tiếng gió đông thổi qua rất mạnh. Cả bầu không khí cũng rơi vào trầm lắng.

Kỷ Lê rất muốn giải thích mọi chuyện cho Lê Hạ, đáng tiếc, Nàng không thể mở miệng, Nàng không biết mình sai ở chỗ nào làm cho cô bé tức giận, không biết nên nói gì có cô bé bình thường trở lại.

"Tiểu Lê..... tại sao lại muốn đến nơi đó chứ???"

Lê Hạ mở miệng, ở phương diện của Kỷ Lê, cô bé đang ban cho Nàng một đặc ân, lòng bàn tay Nàng nắm chặt cán dù, tựa hồ nó nóng hơn bình thường. Nàng quay đầu nhìn Lê Hạ, mím môi, cúi đầu, chỉ nhìn con đường dưới chân không chút trả lời....

"Xin lỗi, tôi quên người không thể nói chuyện" Lê Hạ thở hắt ra:

"Hôm nay lúc đi vội quá, tôi quên mang giấy bút rồi."

Kỷ Lê lại nhìn Lê Hạ, ánh mắt Nàng mê mang nghi ngờ, có chút không hiểu mọi chuyện.

Giống như Kỷ Lê, Lê Hạ cũng đang nhìn Nàng, hai bàn tay cô bé áp chặt lên khuôn mặt Nàng, ánh mắt nhìn sâu vào ánh mắt Nàng, nhưng không có một câu nói nào cả.

Ở trên đường về nhà, các Nàng đi ngang qua một căn nhà, trước cửa nhà có mấy bậc tam cấp dẫn lối vào nhà. Lê Hạ nhanh chóng bước nhanh lên mấy bậc tam cấp, cô bé đứng trên đó, nhìn về phía xa xa Kỷ Lê, vẫy vẫy tay. Kỷ Lê nắm chặt dù trong tay, chậm rãi đi tới.

Kỷ Lê cầm cao dù, che cho Lê Hạ, khó hiểu nhìn nhìn không biết cô bé muốn làm gì.

"Tiểu Lê, người đứng ở chỗ này đi."

Lê Hạ đứng ở bậc tam cấp cao nhất, từ chỗ này so ra, thân người cô bé cùng Nàng không hơn kém bao nhiêu. Cô bé thổi thổi khí vào hai bàn tay mình, sau đó áp chúng nó lên mặt của Kỷ Lê, hơi thở của cô bé ấm áp tràn đầy xung quanh khuôn mặt Nàng.:

"Mặt của tiểu Lê luôn lạnh như vậy sao?!!!"

Kỷ Lê lặng lẽ nhìn cô bé, Nàng không thể cảm nhận được bàn tay của Lê Hạ chạm vào khuôn mặt Nàng, Nàng chỉ có thể dựa vào những gì Nàng nhìn thấy nghe thấy mà tưởng tượng ra cái cảm giác đó.....Nàng cảm thấy...cảm giác kia đại khái là ấm áp, đúng vậy chắc là rất ấm áp.

"Hôm nay không nhìn thấy người đứng dưới nhà, tôi cảm thấy rất hoang mang, vậy nên mới nhanh chóng thay quần áo ra ngoài tìm người." Trong lúc Lê Hạ nói những lời này, tầm mắt của cô bé vẫn chăm chú nhìn về phía Kỷ Lê.

"Tôi rất lo, sợ người sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!!!"

Kỷ Lê cảm thấy luống cuống, cảm giác lúc này và lúc gặp người đàn ông khi nãy không giống nhau.

Lê Hạ vẫn còn đang tiếp tục nói, nhưng lúc này đây ánh mắt của Kỷ Lê thì chỉ chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Lê Hạ, Nàng cảm thấy được trong ánh mắt Lê Hạ tràn đầy ánh sao, rất hấp dẫn, rất thu hút.

Không, có lẽ không cần phải có sao hay không có sao gì cả, chỉ cần người này là Lê Hạ, chỉ cần có sự xuất hiện của cô bé, tất cả lực chú ý của Nàng sẽ bị cô bé hấp dẫn. Không có chút nào dư thừa mà quan tâm cái khác.

"Nếu có thể nói cho người biết mọi chuyện, tôi hy vọng người có thể đứng bên cạnh tôi như thế này, mãi mãi."

7. Chương 7: Viên Giấy Vo Tròn

Ngày 17 tháng 6 năm 2023, phơi nắng.

Kỷ Lê bị "Lệnh cưỡng chế" không cho Nàng được phép đứng dưới ánh nắng quá lâu, Nàng chọn một căn nhà đối diện nhà cô bé, ở đó có một mái hiên nhỏ, nó đủ để Nàng che đi cái nóng rực của ánh mặt trời chói chang.

Những dấu tích của đợt đổ tuyết lớn ngày hôm qua cũng nhanh chóng bị tan chảy, không đến một tiếng đồng hồ, mặt đất lại khô ráo trở lại với vẻ vốn có của nó, nhiệt độ cũng tăng lên chóng mặt.

Cửa sổ lầu ba bật mở, nhưng đáng tiếc là không có ai ở trên đó, Lê Hạ nói rằng mấy ngày nay cô bé phải tham gia một cuộc thi rất quan trọng.

Kỷ Lê biết cuộc thi này.

Đây là cuộc thi được mở ra lần đầu tiên là sau khi tận thế năm năm, lấy trí lực và thể năng chia làm hai nhóm, nhóm người có trí lực sẽ được đưa vào từng căn phòng khác nhau trong viện nghiên cứu, tiến hành đủ loại thực nghiệm khác nhau, tương lai không xa, bọn họ sẽ có thành tựu rất cao. Còn nhóm người có thể năng mạnh mẽ thì được nhà nước đưa vào các học viên dị năng, căn cứ vào năng lực của từng người mà trở thành giáo viên, học sinh hay thành viên ban hội đồng vắng vàng.....

Những người đó đều được hưởng những phúc lợi cũng như những quyền hạn nhất định, nội dung của cuộc thi phần lớn liên quan tới bệnh độc diễn ra lúc tận thế, cho nên có thể nói, hằng năm số người thuận lợi thông qua khảo hạch của nhà nước là thấp đến mức không thể nào thấp hơn được nữa.

Những thứ này cũng không phải thứ Nàng quan tâm, nhưng là, trong lòng vẫn có chút điểm mất mát, lúc trước Lê Hạ có nói với Nàng, cô bé không muốn đi thành phố Vinh Yên, vậy tại sao bây giờ còn tham gia cuộc thi kia chứ?!!!

Nếu Lê Hạ đi, vậy sau này Nàng còn có thể gặp lại cô bé được hay không chứ?!!!

Kỷ Lê nằm dưới phòng khách, trên một chiếc ghế sofa sạch sẽ, tóc của Nàng khô mát, đây là do Lê Hạ giúp Nàng giặt sạch. Những câu nói của Lê Hạ nói với Nàng hôm qua, nó làm cho Kỷ Lê cảm thấy rối bời, Nàng không biết chính mình nên cảm giác thế nào, nhưng Nàng biết, Nàng đang hy vọng một thứ xa vời.

Ánh mắt Nàng chăm chú nhìn ô cửa sổ nhỏ trên lầu ba, Nàng nghĩ, không biết giờ này Lê Hạ đang làm gì...

Đang lúc Nàng còn đang chăm chú suy nghĩ thì có một cục giấy trắng trắng vo tròn từ trong cửa sổ ném ra, người ném cũng canh rất chuẩn xác.

Kỳ thật đối với người thức tỉnh dị năng mà nói, ném một viên giấy vo tròn thì không cần kỹ thuật gì cao siêu cả và đương nhiên, chuyện này cũng không thể làm khó Kỷ Lê Nàng được.

Kỷ Lê nhặt lấy viên giấy, mở nó ra, mặt trên nó có viết một hàng chữ thanh tú, rất đẹp, nội dung của nó cũng làm cho Nàng cảm thấy thật vui vẻ.

”Tôi đang nghĩ, có phải lúc này đây người đang nhớ tôi không?”

Nhìn đến dòng chữ này, không biết vì sao Kỷ Lê bỗng dưng mỉm cười, Nàng nhanh chóng đứng dậy, đi vào bên trong phòng tìm một cây bút, nhưng ngay lúc Nàng vừa mới nhón người dậy thì một viên giấy khác từ cửa sổ lầu ba lại bay ra, thật vững chắc, chuẩn xác rơi xuống chiếc ghế sofa mà Nàng đang ngồi.

Nàng đưa tay nhặt lên, ngồi xếp bằng trên ghế. Tư thế này Nàng thường xuyên làm, có thể là thói quen khi còn sống không thể bỏ được. Gần đây trí nhớ của Nàng có chút thoái hóa, Nàng dường như quên đi rất nhiều chuyện, ví dụ như tại sao Nàng lại ở chỗ này, tại sao Nàng lại tới thành phố này.

Nhưng những vấn đề này rất nhanh bị Nàng quẳng đi mây, Nàng mở viên giấy ra, bắt đầu viết xuống những lời trong lòng muốn nói.

— Ta nghĩ gặp người.

8. Chương 8: Tâm Tư

Ngày 20 tháng 6 năm 2023, mát mẻ.

Tính từ lúc tận thế cho tới hiện tại, thì thời tiết ngày hôm nay đúng là ngàn năm có một, bình thường khó mà gặp được, hầu hết mọi người thường lựa chọn những dịp thời tiết như thế này để ra ngoài hoặc đi chơi xa.

Đương nhiên, nhiều người ra ngoài như vậy thì cũng hấp dẫn theo không ít xác sống.

Nhưng dù là một ngày trời đẹp như vậy Lê Hạ cũng không có ra ngoài.

Đã bốn ngày liên tiếp cô bé vẫn không có ra ngoài, hơn nữa đã ba ngày nay các Nàng không có trao đổi tin tức cho nhau, dù chỉ là một mảnh giấy nhỏ.

Chung cư nơi Lê Hạ ở, cùng tầng với nhà cô bé còn có hai gia đình khác ở đó. Hôm nay khi bọn họ vừa ra khỏi nhà, liếc mắt nhìn thấy Kỷ Lê thì giật mình hết hồn. Mà thử hỏi sao không giật mình cho được, người thử nghĩ xem, người vừa ra khỏi nhà mình, nhìn đến đối diện một cái xác sống đang nằm trên sofa, nhìn chằm chằm về phía người, không khinh ngạc mới là lạ đó.

Mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của bọn họ, Kỷ Lê tiếp tục làm công việc của Nàng, dù rằng thật sự bọn họ làm Nàng thấy rất khó chịu. Nàng viết viết vào một tờ giấy, vo viên sau đó ném lên cửa sổ tầng ba, chờ đợi, im lặng, tiếp tục chờ đợi.....không một chút động tĩnh, mọi thứ cứ tiếp tục như nó vẫn diễn ra, duy nhất chỉ một điều không diễn ra.....không có mảnh giấy nào ném ngược trở lại cho Kỷ Lê.

Thất vọng, thật sự rất thất vọng, mấy ngày hôm nay đều như vậy.

Có chút mất mát, có chút cô đơn, Kỷ Lê đứng thẳng dậy khỏi ghế sofa, Nàng đi lên từng tầng từng tầng lầu, thông qua ô cửa rỉ sắt cũ kỹ, Nàng nhìn thấy cửa sổ phòng Lê Hạ, Nàng có thể nhìn thấy cả căn phòng cô bé, có thể nhìn thấy giường ngủ của cô bé, nhưng đáng tiếc, Nàng không thể nhìn thấy hình bóng của Lê Hạ trong tầm mắt mình, cô bé không ở nhà.

Nàng tìm một tấm ván gỗ khá lớn, dùng bút chì màu đen viết lên trên đó:

”Tôi sẽ trở về nhanh thôi.” Viết xong dòng chữ đó, Nàng nghĩ nghĩ, lại viết xuống ngay dưới dòng chữ tên của chính mình – Kỷ Lê.

Viết xong, nhìn nhìn, một lúc Nàng lo lắng Lê Hạ nhìn không ra, Nàng xóa đi chữ ”Kỷ” viết xuống một chữ ”Tiểu” thay thế chữ ”Kỷ” đó – Tiểu Lê.

Sau khi rời khỏi tòa nhà, Kỷ Lê cẩn thận né tránh những con đường mà con người thường đi qua, lúc băng qua một con hẻm nhỏ, Nàng nhìn thấy một xác sống và một người dị năng đang đánh nhau, tên xác sống kia nhìn thật rách nát, xấu xí, có thể nói thảm hại không gì bằng. Hai bên năng lực ngang nhau, chắc trận chiến còn kéo dài một lúc nữa, chẳng biết bên nào sẽ thắng.

Nhìn tên xác sống xấu xí kia, Kỷ Lê bất giác nhìn lại chính mình, Nàng đột nhiên thấy việc Nàng bị Lê Hạ bắt thay đổi quần áo hàng ngày là một thói quen tốt.

Mỗi ngày Lê Hạ đều đổi một bộ quần áo mới cho Nàng, nếu như cô bé không có thời gian rảnh thì nhất định cũng sẽ yêu cầu chính Nàng tự thay cho bằng được. Và đương nhiên, Nàng không thể nào cự tuyệt yêu cầu của Lê Hạ được.

Tên xác sống kia và người dị năng đánh nhau thật kịch liệt, phòng ốc nhà ở chung quanh bị hai người phá hủy hoàn toàn, trên mặt đất đầy những mảng tường, cánh cửa, ô cửa sổ nằm vất vưởng. Kỷ Lê cẩn thận tránh ở một góc khuất.

Cuối cùng thì tên xác sống kia cũng chết, bạn bè của người kia tới, có bạn bè hỗ trợ người kia đương nhiên có thể dễ dàng đánh chết xác sống. Kết cục của nó cũng thật thê thảm, tinh hạch trong đầu nó bị người kia lấy ra. Nhìn thấy cảnh tượng này Kỷ Lê bất giác đưa tay sờ sờ đầu mình.

Tinh hạch, là đơn vị dùng để con người giao dịch hàng hóa qua lại, không những vậy, nó còn là vật dụng không thể thiếu giúp con người bổ sung năng lượng và tiến hóa.

Kỷ Lê cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng, cả người run run, Nàng vội vàng rời khỏi khu phố. Qua khỏi ngã tư đường, rốt cuộc Nàng cũng tới được nơi mà Nàng muốn, một gian cửa hàng bán đồ mỹ nghệ. Đại bộ phận cửa hàng bị tàn phá một cách nặng nề, vật dụng trong đó cũng bị lấy đi gần hết, nhưng những chuyện như vậy cũng không gây trở ngại cho Kỷ Lê gì cho lắm.

Nàng muốn làm hai con búp bê bằng vải, một con tượng trưng cho Lê Hạ, một con tượng trưng cho chính Nàng, Nàng còn muốn làm cho Lê Hạ một chiếc khăn choàng cổ thật dài. Mặc dù quà tặng có chút keo kiệt nhỏ nhen, nhưng Nàng mong, đến sinh nhật Lê Hạ, khi Nàng tặng những thứ này cho cô bé, cô bé sẽ không ghét bỏ mà vứt đi.

Vì tất cả chúng nó, là những thứ duy nhất Nàng có thể cho cô bé.

9. Chương 9: Điên Mất

Ngày 27 tháng 6 năm 2023, ngày đen tối.

Đây là một cái thời tiết mới phát sinh gần đây, cả ngày mặt trời không có mọc lên, không có chút ánh sáng nào trên khắp trái đất, nói vậy có lớn quá không, thôi thì nói là không có chút ánh sáng nào trong thành phố này.

Con người sống trong nỗi thấp thỏm lo âu, radio ở trung tâm thành phố không ngừng phát ra những lời động viên trấn an những người sống sót, bọn họ còn nói gì thời tiết này chỉ là thoáng qua, sẽ không kéo dài.

Nhưng hình như cái gọi là "sẽ không kéo dài" có nghĩa là còn dài dài thì đúng hơn, dù sao thì radio cũng không có nói rõ ràng gì cả.

Kỷ Lê ở trung tâm thành phố lác lác, Nàng cứ rảo bước đi như vậy mà không có mục đích, Nàng đã đi qua mấy con phố rồi thì phải, ngẫu nhiên bên tai cũng nghe được không ít chuyện bàn tán vụn vặt, dù những người đó chỉ nói khe khẽ, dường như không thành tiếng. Thính lực của Nàng tốt lắm, dù chỉ một thanh âm cực nhỏ Nàng cũng có thể dễ dàng nghe thấy, nhưng Nàng không quan tâm, Nàng đang nghĩ, nếu như thật sự như vậy, Nàng sẽ dùng hết sức mình bảo vệ Lê Hạ.

Nàng tìm được một cái ba lô, Nàng lấy nó từ một người chết nằm trên đường. Dù là hàng xài rồi, nhưng theo hiện tại, có còn hơn không, Nàng không ghét bỏ làm gì.

Nàng đem cái khăn choàng cổ dài (đúng vậy, Nàng không có làm việc gì thì đem khăn ra đan, mà cũng phải nói chắc ở phương diện này Nàng có thiên phú hay sao đó, cho nên rất nhanh liền đan được một cái khăn rất dài.) và hai con búp bê vải đều đặt ngay ngắn bên trong hộp quà, cái hộp này Nàng tìm được ở trong một cửa hàng quà lưu niệm, nhìn rất đẹp.

Nàng còn muốn tặng cho Lê Hạ một cái bánh kem mừng sinh nhật, nhưng bánh ngọt thì chỉ có căn cứ giao dịch mới có, Nàng thì không có biện pháp nào tới gần nơi đó được.

Trở lại căn nhà nhỏ đối diện chung cư nơi Lê Hạ đang sống, nhà cô bé ở tầng trệt, từ gian nhà của hai hộ gia đình khác ánh đèn đã sáng, cửa sổ phòng ngủ trên tầng ba của Lê Hạ vẫn tối đen như mực, chỉ có thấp thoáng ánh đèn từ phòng khách hắt ra.

Nếu vẫn không nhìn thấy Lê Hạ chắc Nàng điên quá, Kỹ Lê nói thầm với chính mình.

Nàng chắc sẽ chạy nhanh vào chung cư, Nàng muốn gặp Lê Hạ.

Kỹ Lê đi tới đi lui ở dưới đường, tầm mắt Nàng không một phút giây nào không nhìn chăm chăm cửa sổ lầu ba, Nàng có thể cảm nhận chỉ vài giây nữa thôi Nàng sẽ điên mất.

10. Chương 10: Không Biết

Ngày 28 tháng 6 năm 2023, ngày đen tối.

Năm giờ sáng, ở một nơi đâu đó xa xôi vang tới một âm thanh, mờ ảo lôi cuốn, một âm thanh đầy mời gọi và.....nó đang gọi Kỹ Lê.

Cả đêm hôm qua Nàng không ngủ một chút nào, cả đêm chăm chú nhìn về phía ô cửa sổ lầu ba. Vậy nên lúc âm thanh kia truyền tới, Nàng có thể nghe thấy rất rõ.

Nó như kẻ sát bên tai Nàng mà nói nhưng con người thì không hề nghe được, họ cũng không thể nào dùng các máy móc đo tần số hay sóng âm mà kiểm tra ra được. Thứ "ngôn ngữ" mà âm thanh này truyền tới, Kỹ Lê chưa bao giờ được học nhưng Nàng có thể hiểu nó muốn nói gì. Có thể gọi là bản năng của xác sống đi.

Những xác sống xung quanh Nàng cũng bắt đầu ồn ào nháo nhào lên, có thể thấy rõ là chúng nó cũng nghe thấy âm thanh đó. Chúng cứ lắng nghe, gào rú rồi lại lần lượt từng bước đi về hướng Thanh Nguyên.

Kỹ Lê không như bọn chúng, Nàng phớt lờ lời mời gọi của âm thanh đó, Nàng bỏ qua việc đi theo đàn xác sống. Nàng vẫn ngồi im lặng nơi đó, tựa đầu vào giữa khoảng trống của hai đầu gối.....Nàng đợi Lê Hạ.

Âm thanh kia cứ kéo dài, liên miên không dứt, nó không ngừng kêu gọi, có những xác sống bị nhốt sau những cánh cửa hay bị dè bẹp đầu đó dưới lớp đất đá không thoát ra được, tiếng gào thét ư ư cứ phát ra từ cổ họng chúng như những tiếng gầm nhẹ của con thú hoang khát khao tự do.....chúng muốn thoát ra, muốn được giải phóng.

Một đạo âm thanh dường như vang lên sát bên tai Kỹ Lê, nó lúc cao chót vót lúc lại trầm thấp khàn khàn, Kỹ Lê ngẩng đầu lên, Nàng thấy một xác sống đang đứng trước mặt mình.

Nó mặc một chiếc váy ngắn, tóc đen dài thẳng tắp, đôi mắt màu máu. Nó nghiêng đầu, vươn ra đôi bàn tay với những móng tay sắc dài, nó nhẹ nhàng sờ sờ đầu của Kỹ Lê.

Kỹ Lê ngơ ngác nhìn nó, ngay thời khắc bàn tay nó chạm vào đỉnh đầu Nàng, Nàng ngấm chặt hai mắt, Nàng nghĩ đến một việc mà hôm trước nhìn thấy.....Xác sống này muốn lấy tinh hạch trong đầu Nàng sao?

Mà thật sự Nàng cũng không biết trong đầu mình có tinh hạch hay không nữa?

Xác sống này không có giết Nàng.

Nó lôi cánh tay Nàng không buông, mặc cho Nàng giãy dụa cố gắng đứng yên, nó bắt chặt tất cả kéo Nàng tiến về phía trước.

Đột nhiên, Nó ngừng lại, nghiêng đầu chăm chú nhìn chăm chăm Kỹ Lê, Kỹ Lê khó hiểu quay lại, Nàng không biết vì sao nó lại nhìn Nàng như vậy. Dường như phớt lờ đường nhìn của Nàng, nó tự hỏi gì đó một chốc rồi trực tiếp vươn tay ôm ngang lấy Nàng!!!

Không..... Kỹ Lê giãy dụa càng mạnh, Nàng muốn đứng dậy, nhưng đáng tiếc, nó không cho Nàng cơ hội đó, cong lưng, nhún người nó liền nhảy lên nóc nhà của tòa nhà bảy tầng bên cạnh, rồi sau đó nhanh chóng nhảy từ nóc nhà này sang nóc nhà khác chạy đi.

Có lúc vượt lên rất cao, nhưng cũng có lúc gặp những nóc nhà rất thấp, nơi đó ngẫu nhiên còn có con người đang đứng, nó không chút suy nghĩ tùy ý vung tay phóng ta những mũi tên bằng băng. Những mũi tên đó

trực tiếp đâm chết người không một chút sai sót, có thể nói có rất ít người có thể tránh khỏi chiêu đánh bất ngờ này của nó.

Nó dường như không để ý gì, tùy tay phóng tên bằng, thậm chí những xác sống chung quanh đôi khi cũng bị nó giết chết không chút lưu tình.

Năng lực của nó rất mạnh, Kỷ Lê có chút khần trương, theo thói quen Nàng vươn tay ôm lấy cổ nó.

Cổ, mặc kệ là con người hay là xác sống đều là điểm yếu nhất, là nơi mà ta có thể đánh lén một cách hoàn hảo, dễ dàng hạ gục đối thủ. Kỷ Lê ôm lấy cổ nó, nhưng nó cũng chẳng quan tâm, nó tựa hồ không sợ gì cả.

Chắc hẳn nó không phải xác sống lãnh chúa bởi vì khi chạy ngang qua Thanh Nguyên nó không có ý dừng lại mà vẫn chạy tiếp, theo âm thanh do xác sống lãnh chúa phát ra có thể thấy năng lực của nó rất mạnh, mạnh hơn nhiều so với hai người các Nàng.

Kỷ Lê kéo chặt áo ngoài, mặc dù tiếng gió gào thét điên cuồng xẹt qua bên người nhưng Nàng chẳng thể nào thấy lạnh được, Nàng kéo áo chỉ là một thói quen vô thức. Nhưng nằm ngoài dự đoán của Nàng, thấy Nàng như vậy, xác sống kia kéo Nàng sát vào lòng nó, bế Nàng chặt hơn.

Chắc là nó nghĩ Nàng lạnh, nhưng sao nó biết được, Kỷ Lê khó hiểu ngược nhìn....

Sắp tới khu vực trung tâm thành phố, lúc đi qua một chỗ nào đó, tựa hồ Kỷ Lê nghe thấy giọng nói của Lê Hạ, Nàng theo bản năng giãy dụa muốn thoát ra, nhưng rất nhanh Nàng buông tha im lặng.

Sao có thể là giọng của Lê Hạ được? Nhất định là Nàng nghe lầm.

Nhìn cảnh sắc hai bên cứ không ngừng biến đổi không ngừng vụt qua, cảnh tượng sau lưng xác sống làm Nàng ngây người chết đứng. Giờ phút này, trong bóng tối của đêm đen không chút ánh mặt trời kia, gió thổi lồng lộng, cả không gian hoang vu ảm đạm như một tòa thành chết, vậy mà nơi đó có một người mà Nàng không bỏ xuống được, một người mà Nàng luôn lo lắng.

Nàng không biết tại sao Lê Hạ lại ở đó, rốt cuộc cô bé làm sao vậy. Nhưng hiện tại, cô bé cũng không thể nói cho Nàng biết được gì.....

11. Chương 11: Trao Đổi

Ngày 29 tháng 6 năm 2023, ngày đen tối.

Rạng sáng 00:31, bên ngoài trung tâm thành phố.

Đêm qua, nơi này bao quanh bởi một rừng mênh mông xác sống, chắc có khoảng mấy vạn, hay là mấy chục vạn, hoặc mấy ngàn vạn chẳng?!!!

Kỷ Lê không có từ nào để diễn tả cảm xúc lúc này của Nàng, không hình dung được, Nàng chưa bao giờ gặp qua nhiều "người" đến vậy.

Đàn xác sống vây quanh lấy nơi này rất lâu, phần lớn thời gian chúng đều bảo trì "trầm mặc", chúng nó giống như đang chờ đợi gì đó. Nhưng Nàng cảm giác được sự thành khẩn ở chúng, chúng như đang chờ đợi một vị thần mà chúng thờ phụng.

Tất cả mọi chuyện như một giấc mơ.

Kỷ Lê ngỡ ngàng lúng túng đứng ở giữa đàn xác sống, tên xác sống mang Nàng đến đây đứng ngay bên cạnh, bàn tay nó xiết chặt cổ tay Nàng, lực đạo rất mạnh, thậm chí Kỷ Lê nhanh chóng có thể thấy xung quanh cổ tay Nàng nổi lên một vòng xanh tím, nhưng Nàng không đau.

Đợi thật lâu, Nàng cũng chẳng biết là bao lâu nữa, chỉ biết Nàng đã đứng ở đây rất lâu, chắc có thể là đã sáng sớm rồi cũng nên. Lúc này, một cô gái mặc y phục như những nàng hầu quý tộc thường thấy trong các phim trung đại Châu Âu xuất hiện.

Cô gái này mặc một bộ lễ phục đen lịch thiệp, phía trước ngắn phía sau dài thướt tha, nàng ta đứng trên mái nhà của tòa cao ốc trước mặt Kỷ Lê. So với sự bạt ngàn bề thế bên dưới nhìn lên, nàng ta sao mà nhỏ

bé mỏng manh quá!!! Làn váy áo bị gió thổi tung lên, mái tóc đen dài bồng bênh phiêu lãng, cảnh tượng này làm cho người nhìn có cảm giác không thật, cảm giác nàng ta thật thoát tục, như một vị nữ thần chốn nhân gian.

Nàng ta mang vẻ đẹp đầy mê hoặc, làn da trắng như tuyết bên dưới lớp lễ phục màu đen bí ẩn, chúng nó thật đối lập, thật nổi trội, không mâu thuẫn mà lại bổ sung cho nhau, càng lộ ra vẻ đẹp chết người của nàng ta. Từ đâu đó sâu thẳm trong người nàng ta tỏa ra một khí chất mê hoặc lòng người, tất cả xác sống dường như đều phủ phục dưới chân nàng.

Chúng gào rú la hét, thân thể vụn vụn không thể giữ vững thăng bằng quỳ rạp trên mặt đất, hoặc cúi đầu hoặc ngẩng cao đầu, dựa vào những hình ảnh này Kỷ Lê dễ dàng nhận định, đây là xác sống lãnh chúa.

Kỷ Lê cúi đầu kính chào, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác phục thù, Nàng nguyện làm bề tôi trung thành của cô gái này, nàng ta mang một hơi thở mạnh mẽ, không một xác sống nào có thể so sánh được!!!

Không, không thể nào lấy những xác sống khác so sánh với cô ấy được, như vậy chẳng khác nào không tôn trọng cô ấy, cô ấy là thần, mà bọn họ thì sao có thể so sánh với thần được....

Xác sống có đôi mắt màu máu bên cạnh Nàng bỗng nhiên xao động bất an, nó vụn vụn thân mình, một trận gió xẹt qua, thân ảnh nó mất hút trong tầm mắt Nàng.

Kỷ Lê nghiêng đầu cố gắng nhìn theo, chỉ còn là một bóng dáng mờ ảo, Nàng cố gắng dựa theo cơn gió thổi qua mà tìm kiếm bóng dáng của tên kia, Nàng đã tìm thấy, nó đang thoăn thoắt nhảy lên trên nóc những tòa nhà bên cạnh, mỗi lúc càng cao, từ nóc nhà này sang nóc nhà khác, trong nháy mắt nó đã nhảy tới bên cạnh xác sống lãnh chúa...

Tên xác sống này cũng gan thật!!!

Nhất định nó sẽ bị ăn tươi cho xem!! Không hiểu sao trong đầu Kỷ Lê bỗng nghĩ tới viễn cảnh này, Nàng có chút lo lắng, nói như thế nào thì tên xác sống này cũng đối xử với Nàng khá tốt...

Nhưng chuyện làm cho Nàng kinh ngạc vẫn là ở phía sau, tên xác sống kia vẫn bình yên vô sự đứng bên cạnh xác sống lãnh chúa, không chút sứt mẻ, lãnh chúa không có ý định xử lý nó!!!

Chớp mắt, hai xác sống các nàng đều biến mất khỏi mái nhà của tòa cao ốc!

Những xác sống chung quanh như mất đi chỗ dựa vậy, chúng nó từ từ đứng lên, hình thành những đợt sóng "người" dập dềnh, Kỷ Lê cũng ngỡ ngàng đứng lên theo đàn xác sống. Nàng chẳng biết mình nên đi đâu về đâu!!

Ngay sau đó, một bàn tay nắm lấy Nàng.

Kỷ Lê bất giác quay đầu lại nhìn, không thể ngờ, đó là Lê Hạ, Nàng giật mình hoảng sợ, chung quanh đều là xác sống, chỉ cần không chú ý một chút thì sẽ bị bọn chúng ăn tới một mẩu xương cũng chẳng còn. Một giây sau, Nàng nhú mào, Nàng không thể nghĩ thấy hơi thở của con người ở Lê Hạ!!

Lê Hạ cũng không cho Nàng thời gian để phản ứng, cô bé nhanh chóng túm lấy Nàng, kéo Nàng thoát ra khỏi một rừng mệnh mông xác sống!!

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này!!"

Sau khi rời khỏi đàn xác sống một khoảng xa, Lê Hạ nắm chặt lấy tay Nàng giận dữ hỏi, ánh mắt cô bé như muốn phun lửa ra vậy.

Câu này đáng lẽ ra phải để Nàng hỏi Lê Hạ mới đúng!!! Ánh mắt của Kỷ Lê tham lam nhìn chằm chằm từng centimet trên người Lê Hạ. Nàng thật sự còn muốn hỏi mấy ngày nay rốt cuộc cô bé đã đi đâu???

"Chết tiệt!! Ta quên mang giấy bút rồi." Lê Hạ cúi đầu bực mình từ từ đi về hướng trung tâm thành phố mà tay cô bé cũng không quên lôi kéo Kỷ Lê theo sau.

"Mấy ngày nay ta đi Vĩnh Yên, xin lỗi, đáng lẽ ta nên nói trước với ngươi một tiếng...Nếu như không phải hôm qua lúc ta vừa về tới nhìn thấy ngươi bị một tên xác sống ôm đi, ta....."

Đang nói luyên thuyên bỗng nhiên Lê Hạ im bật, cô bé đưa mắt nhìn nhìn Kỳ Lê giống như muốn nói gì đó nhưng không thể. Lê Hạ chuyển sang đề tài khác để tránh nói tới việc vừa rồi:

”Ta còn tưởng mình hoa mắt nhìn nhầm, nhưng vẫn thấy lo lắng nên mới đuổi theo xem thử..”

Chỉ vì một chút nghi ngờ mà đã chạy vào giữa đàn xác sống để kiểm tra, thật sự chỉ có người điên mới dám làm như vậy thôi. Kỳ Lê nhìn chăm chăm Lê Hạ, thật sự phục cô bé...

”Haizz, lần nào cũng giả ngốc không nói!!!”

Lê Hạ nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đầy vẻ bất đắc dĩ, cô bé khoác trên người áo choàng màu đen, kéo tay Kỳ Lê tiến về phía trước. Trong thân thể nhỏ bé đó dường như chứa đựng một thứ năng lượng to lớn.

Sau khi đã trở lại trung tâm thành phố, Lê Hạ kéo Kỳ Lê tới bên bậc thang lần trước, cô bé dừng lại, trầm mặc vài phút rồi bước lên bậc thang, đưa lưng về phía Kỳ Lê. Cũng như lần trước, lúc này thân người cô bé cao ngang bằng với Kỳ Lê.

Kỳ Lê có chút không hiểu, trong lòng Nàng cảm thấy bất an, Nàng quơ quơ cánh tay bị Lê Hạ cầm, thật là đáng yêu. Lúc này trời đã sáng, xung quanh bay bay những bông hoa tuyết, cảnh tượng giống y lần trước.

Giống như đã quyết định chắc chắn, Lê Hạ xoay người nhìn thẳng vào Kỳ Lê, hai tròng mắt cô bé đen thâm thắm trong veo như một hồ nước thăm sâu vào lòng người:

”Tiểu Lê, ta biết ngươi là xác sống, ta cũng biết ngươi có thể nghe hiểu những gì ta nói.”

Kỳ Lê vẫn im lặng nhìn cô bé không nói lời nào, nhưng lúc này đây trong đầu Nàng thật rối rắm hỗn loạn, kinh ngạc kích động.

”Ta biết yêu cầu này của ta thật quá đáng, nhưng là..... ta thật sự không còn cách nào khác, vừa nghĩ tới người sẽ rời xa ta, ta cảm thấy rất sợ hãi, ta thật sự rất bối rối không biết làm sao...”

Lê Hạ cúi đầu ngấm mắt lại, thanh âm non nớt phát ra những lời nói không hề phù hợp với tuổi tác của cô bé:

”Ta hy vọng sau này mặc kệ như thế nào, người cũng không được rời xa ta, được không? Ta thề.... Cả đời này ta sẽ không tổn thương người, bảo vệ người!!!”

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, Lê Hạ cảm thấy dường như mình có thể nghe thanh âm những bông tuyết rơi xuống mặt đất, những phần da thịt lộ bên ngoài quần áo không chịu được cái không khí lạnh lẽo xung quanh mà run rẩy cả lên.

Cô bé nghĩ:”Có lẽ Kỳ Lê không dám từ chối mình nên mới im lặng”

Nghĩ nghĩ như vậy, cô bé cảm thấy chán nản ủ rũ...

Ngay lúc cô bé gục đầu xuống buông tha mọi chuyện thì một vật thể lạnh lạnh có vẻ cứng nhắc chạm vào môi mình, cô bé mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Kỳ Lê đang hôn môi của chính mình.

Kỳ Lê mở to mắt, Nàng hoàn toàn không biết hôn môi thì phải nhắm mắt mới đúng, đôi mắt Nàng trong veo ánh lên vẻ thú vị như một đứa trẻ tò mò về thế giới xung quanh, hai gò má bởi vì nhiễm phải bệnh độc mà có vẻ tái nhợt.

Đồ ngốc....

Lê Hạ nghĩ vậy, mỉm cười, hơi dịch người tránh ra một chút, môi dán chặt vào môi:

”Nhắm mắt lại.”

Một tay che lại đôi mắt của Kỳ Lê, một tay còn lại ôm chặt lấy cổ Nàng, kéo gần khoảng cách của hai người các Nàng lại, một lần nữa, môi chạm vào môi, cho nhau ấm áp...

12. Chương 12: Kết Thúc Phế Chương

Ngày 3 tháng 7 năm 2023, tuyết, ngày đen tối.

”Có cảm giác không?”

Lê Hạ nằm trên người Kỷ Lê, môi dán vào thân người tiều tụy của Nàng, vuốt ve nó. Cô bé hôn lên hạt châu trên ngực Nàng.

Kỷ Lê do dự trong chốc lát rồi khẽ gật đầu, quả thật có chút cảm giác tê dại nhưng nó chẳng ảnh hưởng gì đến Nàng cả.

Lê Hạ từ ngực hôn từ từ lên cổ Nàng, mút mạnh một cái, trên làn da trắng nõn của Nàng chỉ hiện lên một ít hồng nhạt, điều này làm cô bé có chút thất vọng.

”Chỗ này thì sao?” Lê Hạ vươn tay vuốt ve dấu hôn trên cổ Kỷ Lê.

Cảm giác rất ít, dường như không cảm thấy gì cả, nhưng nhìn ánh mắt hy vọng của Lê Hạ, Kỷ Lê vẫn gật nhẹ.

”Thực nghiệm: lần thứ mười chín, tiêm chất thuốc X-7, làn da bắt đầu hơi co dãn, nhưng xúc giác và cảm giác đau....vẫn chưa có phản ứng.”

Lê Hạ vừa nói vừa cầm bút máy ghi chép lại.

Kỷ Lê từ trên giường thí nghiệm leo xuống, cài cúc áo, đôi chân thon dài của Nàng hơi co lại, Nàng chăm chú nhìn Lê Hạ, đưa tay vén chút tóc mai bên tai cô bé.

”Ta không sao.” Lê Hạ buông bút, xoay người cười với Kỷ Lê, nhẹ nhàng bước tới gần bên, in đôi môi bé nhỏ của cô bé lên môi Nàng.

”Khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, ta nhất định sẽ tìm được cách....tìm được cách chữa khỏi người.”

Kỷ Lê gật đầu, nở nụ cười.

Lê Hạ ngơ ngác nhìn Nàng sau đó tinh ranh nhón người ôm lấy Nàng tiếp thêm một nụ hôn dài đầy thắm thiết.

”Người muốn đi ra ngoài dạo một chút không hay là vẫn ngồi lì ở nhà?” Lê Hạ đảo mắt nhìn sang hướng khác, cô bé ho nhẹ một tiếng rồi tỉ mỉ giúp Kỷ Lê cài lại cúc áo, miệng còn không quên trách yêu:

”Đồ ngốc, đến bây giờ còn không biết cài cúc áo nữa.”

Kỷ Lê chu môi ôm lấy Lê Hạ, tay Nàng vuốt mái tóc mềm mượt của người yêu.

”Rồi rồi rồi, là ta nói sai được chưa.” Lê Hạ cười cười tránh thoát cái ôm của Nàng.

”Gần đây trung tâm thành phố không được an toàn cho lắm, mấy ngày trước tất cả các thiết bị vô tuyến điện đài, radio đều bị mất tính hiệu, nhà nước phái người đi xem xét tình hình thì... nơi đó đã trở thành một thành phố chết, những người sống sót trước đó đều biến thành xác sống không có một người nào thoát được.” Lê Hạ nói xong lại ngẩng đầu nhìn về phía Kỷ Lê, cô bé vươn đôi tay bé nhỏ vuốt ve khuôn mặt Nàng.

”Mà nói thật hiện tại khu phố này cũng không an toàn gì, ba mẹ ta đã chuyển đến thủ đô để tránh nạn, người..... cố gắng tránh ở trong nhà một thời gian đi, ta biết là rất tù túng nhưng...” Lê Hạ nhìn Kỷ Lê.

Kỷ Lê suy nghĩ, cuối cùng cũng đồng ý với điều mà Lê Hạ nói, Nàng không ra ngoài....Nói xong Lê Hạ lại tiếp tục chăm chú vào nghiên cứu của mình.

Kỷ Lê bước tới bên cạnh cửa sổ, ngã tư đường bên dưới tối đen như mực, chỉ ở phía xa xa có chút le lói của ánh đèn đường.

Thị lực của Kỷ Lê tốt lắm, Nàng có thể thấy rõ ràng bên dưới có mấy xác sống đang lai vãng, chúng nó vẫn làm cái việc nhàm chán mà chúng vẫn làm như trước.

Ngày 4 tháng 7 năm 2023, ngày đen tối.

Hôm qua, âm thanh của thủy tinh vỡ nát đánh thức Lê Hạ, kéo cô bé từ ổ chăn ấm áp đi ra, tên ngốc của cô bé không biết biến đi đâu. Cúi đầu thăm mắng một vài câu, cô bé ngồi bật dậy, vợ lấy một cái áo mặc đại.

Tiếp theo, tiếng gầm lúc cao lúc thấp lúc trầm lúc bổng từ bên ngoài truyền tới, bên hàng hiên tiếng tông cửa "cành cành" không ngừng đập vào phá tan khoảng lặng của đêm đen.

Kỷ Lê vừa mới nằm xuống thì chợt nghe thấy một âm thanh từ bên ngoài vọng tới, âm thanh này Lê Hạ không nghe được.

Nàng nhẹ nhàng bước xuống giường. Cả ngày hôm nay Lê Hạ đã nghiên cứu suốt, cô bé quá mệt mỏi, hầu như vừa nằm xuống thì ngủ ngay. Nên hành động lúc này của Kỷ Lê không hề ảnh hưởng gì tới cô bé cả.

Mở cửa sổ, một trận gió lạnh thấu xương thổi tới làm cho bức màn bên trong phòng tung lên, những âm thanh phân phật của gió cứ không ngừng vang lên bên tai Nàng, một bóng người từ xa bay tới!!!

"Đi theo ta....!!!"

Một giọng nói từ trong đầu Kỷ Lê vang lên, không còn gì phải nghi ngờ, giọng nói này là của bóng người kia. Bất giác Kỷ Lê nghĩ tới tên xác sống có đôi mắt màu máu đã ôm Nàng đi lần trước.

Vài giây sau, một thân ảnh xuất hiện trước mắt Nàng, một tay nó tỳ lên cạnh cửa sổ, một chân thì quỳ gối bên bệ cửa, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm lấy Nàng.

Sau đó, Kỷ Lê không còn biết gì nữa.

Ngày 12 tháng 9 năm 2023, tình.

Kỷ Lê dường như đã lật tung cả thành phố lên rồi, Nàng tìm thật lâu, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Lê Hạ.

Tháng bảy vừa rồi thành phố mặt trăng bị cả đàn xác sống vây lấy, tất cả những người sống ở bên trong còn không hay không biết gì thì đã bị giết chết, họ bị giết trong lúc mơ ngủ. Chỉ có một số cán bộ quan trọng của chính phủ dưới sự bảo vệ của quân đội mới an toàn một chút rồi khỏi thành phố mặt trăng.

"Nàng ta là ai?" Thu Hội hỏi

"Là người tôi yêu." Kỷ Lê vuốt ve con búp bê vải đã cũ sờn, bên cạnh đó còn một quyển vở, chữ viết trên đó tất cả là của Lê Hạ.

Thu Hội chính là xác sống có đôi mắt màu máu nhiều lần đem Kỷ Lê đi, thực lực của nàng ta lại tiến thêm một bậc, nàng ta so với người đứng đầu đám dị năng không kém bao nhiêu.

Làm cho người ta không ngờ tới là, nàng ta và xác sống lãnh chúa lần trước làm cho cả đàn xác sống thần phục lại là thanh mai trúc mã, hai người các nàng từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, cùng nhau vượt qua khó khăn, tận thế hai người các nàng cũng cùng nhau biến thành xác sống.

"Con người sau khi biến thành xác sống, đại não sẽ chịu tổn thương vô cùng lớn, hoặc là bị ức chế tạm thời, sau khi gien trong cơ thể được phân chia lại sẽ bắt đầu tiến hóa, trong quá trình tiến hóa đó nó cần được cung cấp dinh dưỡng và lực tinh thần để vận chuyển, cuối cùng mới có thể tiến hóa thành.... Kể mạnh."

"Tiến hóa thành kể mạnh cũng không phải là cấp độ cao nhất, sau đó cứ liên tục hấp thu chất dinh dưỡng cũng như dị năng thì sẽ tiến cấp, mà mỗi lần tiến cấp thì đau đớn vô cùng, có thể nói đây là quá trình chữa trị những tế bào đã tổn thương trước đó, đầu tiên xác sống sẽ khôi phục những thói quen lúc còn sống, còn về phần trí nhớ...đáng tiếc là phần lớn xác sống đều không thể khôi phục lại trí nhớ của chính mình."

"Trừ phi là bị kích thích, ví dụ như chúng ta thấy Diệp Chân, bệnh độc đối với nàng là cưỡng chế chữa trị, đó là do bản năng."

"Nhưng với người thì lại rất khác, việc chúng ta liên tục tiêm chất thuốc vào người người, chỉ số cường bạo trong người người ngày càng tăng lên, sớm muộn gì cũng có ngày....." Sớm muộn gì cũng có ngày Kỷ Lê biến thành kẻ máu lạnh ăn thịt người.

Thịt động vật đối với Kỳ Lê không có tác dụng gì mấy, cũng có thể nói, thịt động vật đối với toàn bộ xác sống mà nói chỉ có tác dụng no bụng, chúng nó không hề bổ sung dưỡng chất nào cả.

”Chúng ta không phải con người, vậy nên việc chúng ta bắt và giết con người là.....” Thu Hội cười cười, đôi mắt màu máu của nàng ta ánh lên vẻ quỷ dị... ”là bản năng của chúng ta.”

”Nếu Diệp Chân là con người mà người là xác sống thì người sẽ làm sao? Chẳng lẽ người sẽ ăn nàng ta sao?”

”Cũng không cần tới thủ đoạn cực đoan như vậy, ta chỉ cần đem nàng biến thành xác sống chẳng phải sẽ ổn sao...”

”Nếu nàng ta không muốn!?” Kỳ Lê hỏi lại, chẳng biết Nàng đang chột dạ hay đang lo lắng điều gì

”Nàng sẽ chấp nhận, chỉ cần nàng yêu ta.” Thu Hội thản nhiên nói.

Ngày 13 tháng 9 năm 2023, tình.

Những chuyện không may thường không báo trước khi nó xảy ra, lại một thành phố của con người bị xác sống chiếm lấy.

Mặc dù Diệp Chân đã nhờ những xác sống lãnh chúa mà nàng hợp tác hỗ trợ tìm kiếm Lê Hạ, nhưng mọi chuyện cứ như trước, không có một chút tin tức nào của cô bé.

Cuối cùng, không thể ngồi một chỗ chờ đợi được nữa, Kỳ Lê quyết định tự mình đi tìm. Nàng nhớ rõ trước đây Lê Hạ thường lái nhái nói với Nàng những chuyện xảy ra trong xã hội con người.... giống như chuyện lúc trước cô bé bị bắt đi thành phố Vĩnh Yên, Nàng quyết định đi Vĩnh Yên thử vận may.

Ngày 17 tháng 9 năm 2023, gió thu.

Thời tiết càng ngày càng trở lại bình thường, những xác sống tiến hóa xuất hiện càng ngày càng nhiều thêm, chúng nó phát triển khoa học kỹ thuật của chính mình.

Chuyện này nghe có vẻ lạ, nhưng dường như tất cả chúng tự có khả năng phát minh, hay nói rõ là trong não của chúng tự động sản sinh ra đủ loại kiểu dáng khoa học kỹ thuật. Có thể nói việc sản xuất lương thực thực phẩm lúa gạo là những chuyện bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa.

Theo phương diện này mà nói thì những xác sống đó trừ bỏ sự phát triển vượt bậc của trí tuệ khoa học kỹ thuật thì thân thể chúng cũng không có cường tráng gì nhiều so với con người. Cho nên loại xác sống này cũng bị phân chia thành một nhóm riêng, chúng nắm giữ trung tâm khoa học kỹ thuật, bỏ xa những thành tựu mà con người đạt được.

Diệp Chân tổ chức hợp mặt các xác sống lãnh chúa, ban ra mệnh lệnh cấp cao nhất:

”Tất cả xác sống đều phải giữ gìn vệ sinh cá nhân, nếu như làm trái, đem tinh hạch trong đầu lấy ra.”. Mệnh lệnh của nàng không cần nhiều lời đã khắc sâu trong đầu tất cả xác sống.

Những xác sống bình thường không có suy nghĩ, mệnh lệnh được Diệp Chân khắc vào chúng nó tự động làm theo. Còn những xác sống đã tiến hóa, có chính suy nghĩ của riêng mình, chúng nó có thể tự lo việc này không khó gì.

Xã hội xác sống phát triển càng ngày càng tốt, rất nhiều thành phố bị những đàn xác sống tiến công chiếm đóng, trên đường phố người ta có thể dễ dàng nhìn thấy những xác sống bước đi tập tễnh vật vờ không ý thức. Mà càng làm cho con người và xác sống cảm thấy buồn cười chính là xác sống bắt đầu phát hành báo chí.

Mọi chuyện đều phát triển một cách nhanh chóng và thuận lợi, thậm chí còn có xác sống mở đài truyền hình và đài phát thanh, các phòng thu các xưởng phim thi nhau mọc lên.

À, chút nữa thì quên, lúc này đây những ”nhà khoa học” xác sống hàng đầu trong nhóm khoa học kỹ thuật đã nghiên cứu ra phương pháp lợi dụng thực vật sản sinh điện. Vậy nên chỉ cần các thành phố nào bị xác sống chiếm đóng sẽ lập tức có điện trở lại.

Mà trái ngược với sự phát triển ngày càng cao của xã hội xác sống, xã hội loài người lại càng ngày càng xuống dốc, nó như lững lờ trôi trên một phiến băng mỏng, có thể chìm xuống bất cứ lúc nào.

Điều cuối cùng muốn nói tới là Kỳ Lê. Nàng vẫn như trước không tìm thấy Lê Hạ, không chút manh mối, Nàng ở lại thành phố Vĩnh Yên chờ đợi cho tới bây giờ.

Thành phố Vĩnh Yên vẫn chưa bị xác sống tấn công, nhưng cũng sẽ nhanh thôi, Kỳ Lê kéo kéo áo choàng, ánh mắt nhìn xa xăm. Nàng muốn tới thủ đô thử vận may, nơi đó là thành phố lớn dù có thể không tìm thấy Lê Hạ nhưng nếu tìm được cha mẹ cô bé cũng tốt.

Ngày 31 tháng 12 năm 2023, tuyết.

Trong xã hội xác sống, nhờ các "nhà khoa học" làm việc cật lực không quản ngày đêm, rốt cuộc cũng phát minh ra được kháng sinh. Sau khi toàn bộ xác sống được tiêm vào kháng sinh, rốt cuộc tế bào thần kinh của chúng cũng được chữa trị giúp chúng có thể nhớ lại mọi chuyện khi còn sống. Cũng đồng nghĩa với việc xác sống khôi phục lý trí, không còn là những cái xác không hồn bước đi mờ mịt giữa đường phố.

Thế nhưng mặc dù đã có lại lý trí thì xác sống vẫn thèm thịt người như trước, chúng không thể khắc chế chính mình trước cái bản năng tối nguyên thủy của một xác sống.

Khi mọi chuyện ngày càng trở nên tồi tệ, số lượng người sống càng ngày càng ít đi và có nguy cơ tuyệt chủng, một lần nữa những nhà khoa học xác sống lại cho ra đời một phát minh mang tính thể kỷ - máu nhân tạo và thịt nhân tạo có vị con người.

Tuy rằng máu nhân tạo và thịt nhân tạo có thể đánh lừa vị giác, cho xác sống nghĩ rằng chúng đang ăn thịt người nhưng rốt cuộc nó cũng chỉ là những thực phẩm được sản xuất trong phòng thí nghiệm, nó không phải một con người sống, nó không thể cung cấp tinh thần lực mà xác sống cần.

Cho nên tối bước đường cùng nhóm chuyên gia lại nghiên cứu ra thuốc tiêm, tiêm thẳng trực tiếp vào cơ thể xác sống.

Mới đầu nhìn chúng ta có thể thấy cuộc sống đang ngày càng tốt đẹp, các thành phố đang dần dần hồi sinh. Nhưng thực tế trong đó chúng ta cũng hiểu được rằng, kỷ nguyên của con người đã là quá khứ, chúng ta bước đầu chào đón một kỷ nguyên mới – kỷ nguyên ma pháp mà kỷ nguyên ở quá khứ được người ta nhắc lại với cái tên "Văn minh tình cảm".

Những xác sống sau khi khôi phục lý trí đều đánh mất tình cảm, có thể hình dung chúng đang sống như những cái máy, ở chúng không có tồn tại bất cứ cảm xúc hay tình cảm nào, nó là điều thừa thãi ở chúng. Điều duy nhất đáng cho những xác sống thấy hứng thú chính là..... chúng nó không còn mất hứng như trước.

Nếu không phải như vậy thì sau này khi không có con người để đuổi bắt săn giết, cuộc sống của chúng sẽ trở nên nhàm chán biết chừng nào....

Về phần con người....

Đã có thông báo cấm bắt giết, có thể nói với toàn thể xác sống đây là một chuyện không có chút gì vui vẻ cả. Chúng nó bắt đầu thành những thương gia – mua con người về thả trong nhà để ngắm chơi cho thèm chảy nước miếng chứ chẳng thể làm gì được họ.

Nếu xác sống nào bắt hoặc giết con người, một khi bị phát hiện, xác sống đó không cần chờ tòa án phân xử trực tiếp bị xẻ đầu lấy tinh hạch ra.

Con người đã trở thành những vật hi hữu hiếm thấy, gần như có nguy cơ tuyệt chủng, nhưng không phải vì vậy mà những xác sống đó nường tay, chúng biến con người thành nô lệ.

Trong xã hội xác sống có ba quy định:

Thứ nhất: Không được ăn thịt người sống, một khi bị phát hiện, lập tức móc ra tinh hạch.

Thứ hai: Người hỏi điều thứ hai là gì ư?

Điều thứ hai quy định: Tìm một người tên là Lê Hạ, nếu xác sống nào tìm được nàng ta sẽ được xác sống lãnh chúa cho hẳn một ước nguyện, chỉ cần không trái với những điều luật được đưa ra, thì Kỳ Lê nhất định sẽ giúp hẳn hoàn thành..

Năm 2024, xác sống trong cả nước tổ chức quốc khánh.

Kỷ Lê tìm được Lê Hạ, hơn nữa hai người các Nàng còn tổ chức một hôn lễ linh đình....

13. Chương 13: Phế Chương

nhật báo xác sống • Chương: Xác sống nổi tiếng

Tiểu biên: đây là nhật báo xác sống kể từ khi thành lập tới nay có được buổi phỏng vấn một trong những nhân vật nổi tiếng. Và lần này, chúng ta rất cuộc có thể gặp gỡ và trò chuyện với xác sống lãnh chúa thứ ba – Kỷ Lê và phu nhân của ngài ấy, dưới đây để tiện cho việc xưng hô chúng ta sẽ gọi là Kỷ và phu nhân.

Bản báo: từ lúc mới thành lập tới nay, tất cả xác sống trong cộng đồng đều biết điều thứ hai trong quy luật tuyệt đối của xã hội xác sống là gì, tuy rằng hiện tại nó đã trở nên dư thừa, nhưng nếu xét lại thời điểm đó thì thực rung động, vậy nên chúng tôi muốn hỏi một chút, tình cảm của hai vị trong lúc đó là thật sao?

Phu nhân: Đúng vậy.

Bản báo: Nhiều độc giả muốn biết, hai vị gặp nhau lần đầu trong hoàn cảnh nào? Gặp ở đâu?

Kỷ: Chuyện này nói tới thì rất dài dòng... là ở thành phố mặt trăng, nơi đã từng là mái ấm của chúng ta.

Phu nhân: Ừ. Sau khi con người trở thành một món hàng hóa bị mua bán, ta cũng bị mua qua bán lại vài lần, sau đó tranh thủ lúc chủ nhà sơ ý ta nhân cơ hội đó chạy thoát, lúc đó quả thật mà nói cực kỳ khó khăn, luôn bị những xác sống khác khinh khi, hiếp đáp, nhưng cuối cùng cũng thực may mắn....chúng ta vẫn gặp lại nhau.

Kỷ: lời này lại nói tiếp cũng rất dài quá... Là ở nguyệt thị, chúng ta từng đích gia.

Kỷ (hát): chung quy đợi được người--- thật may là tôi không buông tay....

(Nhân nhắc tới thành phố mặt trăng thì chúng ta cũng không thể không nói về nó một chút. Căn nhà nơi hai vị ở trước đây đã trở thành điểm du lịch thu hút nhất của thành phố mặt trăng, chính bản thân tờ báo của chúng tôi cũng có một chi nhánh ở đó. Hơn nữa dân chúng cũng dựa theo hình dạng và vị trí nơi ở của hai vị trước đây mà hợp thức hóa nhà ở, từ đơn giản tới phức tạp. Cuối cùng hình thành trào lưu căn hộ theo "Phong cách Lê thức".)

Bản báo: A, lần này có một độc giả gọi tới đặt câu hỏi, câu hỏi của họ là - - tình yêu của hai vị..... Tôi cũng xin hai vị thứ lỗi trước nếu có gì không phải. Tình cảm của Kỷ lãnh chúa và phu nhân có thể nói là trước nay chưa từng có. Tình cảm giữa một xác sống với một con người, cho nên mọi người không khỏi có chút tò mò.

Kỷ: Khụ,.....

Phu nhân: rất hòa hợp, phần lớn đều là ta chủ động

Kỷ:...

Bản báo: vậy người có thể nói cho độc giả biết người thích đối phương ở điểm nào? (thành thật xin lỗi, xác sống không có văn hóa thể nhưng vẫn tò mò, thế nên chúng đem ra một trăm câu hỏi tại sao đối với cặp đôi nữ nữ mà hỏi.)

Kỷ: tất cả.

Phu nhân:... Chính là sự ngu ngốc của Nàng.

Kỷ: bản lãnh chúa kháng nghị!!

Phu nhân: kháng nghị không có hiệu quả, tiếp theo là... ừ, vấn đề kế tiếp là gì

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-thi-luyen-ai-nhat-ky>